

El blues de Can Pou

per Toni Roca

LUNCH AT ROCKAWAY GRILL

Hamburger, 5 \$
Hot dog, 5 \$
Cold boiled ham, potato salad, 10 \$
Cream cheese, potato salad, 10 \$
Minced, potato salad, 11 \$
Sandwiches, —
Hamburger, 10 cts.
Boiled ham, 10 cts.
Egg, 10 cts.

EL BLUES DE JOHNNY LEE HOOKER

*A T., que provocà el 28è tsunami sexual
de la meua vida. In memoriam*

El blues de Johnny Lee Hocker et porta a un perfecte —però sinistre— temps d'improvisades al·leluies. El blues de Johnny Lee Hooker és cançó flexible, de camps d'ordi i civada, mentre el Mississipi —old man river— reproduïx fil per randa el rostre de Magnòlia amb l'oberta cama, discret carmí al llavi, pit de rellevància bellugant per entre pàgines de pentagrama amb sexe inoblidable. El blues de Johnny Lee Hocker són els dolços de la meua mare quan de petit em portava al parc central, als cinemes de sessió contínua, crispetes i llargs glops de Coca-Cola. Alan Ladd, Yvonne de Carlo, Edward G. Robinson, Ruth Roman... Així eren les coses en aquells dies d'esplendor i gràcia de Déu a l'església metodista, o tal vegada evangelistes del setè dia? No me'n recordo, ara no puc recordar-me'n. Però cada diumenge, al punt exacte del migdia, l'homilia, el sermó, els versos de la Bíblia i el cant dels ocells. Metodistes? Sí, eren metodistes. El blues de Johnny Lee Hooker era l'impossible retrat d'una guerra civil —batalla de Gettysburg, per exemple— avui per avui més que centenària. El blues de Johnny Lee Hocker, el blues de Johnny Lee Hooker...

KEEP AUSTIN WIRD

Estimada Helen: Austin —un milió d'habitants, comunitat cinèfila, somiadora «full time»— no és pas una metàfora urbana de l'autobús creuant Main Street a la recerca d'excel·lents hamburgueses preparades a l'estil «oncle Willie», singular personatge de la nocturnitat i del dry-martini. Austin és la seqüència perfecta que enlluerna domini a domini. Però si vas de vacances a Austin és recomanable una visita a El Alamo Draft House, una mena de cinema que projecta films d'Stanley Kubrick; a més a més, serveixen bons talls de carn vermella feta a la brasa, bones patates originàries d'Arkansas fregides amb mantega robusta i ferma, sòlida i capacitada per a l'experiència sensual, sensitiva d'oracles feta a l'ombra del crepuscle. També serveixen pizzes «made in Italy», sandvitxos de pa de Viena, cervesa Builder, vi dels camps de Califòrnia... Coses, certament, una mica estranyes, de difícil comprensió, tal vegada tel·lúrica. El Alamo Draft House és especialitzat en cintes 3-D a l'hora de l'art més comercial. Organitza festivals com si d'un homenatge a Alfred Hitchcock és tractés, propi del South by Southwest, i Peter Bogdanovich n'és el principal protagonista. Però la ciutat d'Austin, els habitants d'Austin són així, i si ho dubteu demaneu opinió a alguns residents. Per exemple, Tarantino, Del Toro, Roberto Rodríguez, Linklate, Terrence Malik, però aquest, d'avorrit que és, no compta... Austin, de debò, és una ciutat circular, múltiple, blanca i universitària. Subscriptora de l'Austin Chronicle, els residents escriuen sovint mots i paraules a la secció «Cartes al Director» i, a més a més, els agrada l'art de contar històries amb imatges. Tot això, la il·lustre Rebecca Campbell ho confirma.

THANKSGIVING DAY

La meva sogra prepara el thanksgiving day i surto al carrer a masturbar al·lotes de color i això em fa perdre l'autobús que ha de portar-me a Dakota. Cartell Bus-Stop, però el bus ja no hi és. Geografia urbana vora un temps de gossos i la meteorologia no fa més que baixar graus. Fa el fred sobtat i el ball a l'envelat tot just ha començat. Veig la dona de Madison en un racó de la pista. Entre la frescor del vell trompetista que toca una mena de fox-trot anys quaranta, el vigilant en el camp de sègol escriu biografies nocturnes. Com, però, recuperar la Grace a l'hora que sento devaluació a la meva butxaca, ara que no tinc centaus a prou per agafar l'autobús i l'aigua de la pluja m'ofega la boca? Però la Grace és alta i és rossa, menja hot-dogs, exhibeix a la porta de la seva casa un rètol notable, no smoking; rètol heretat dels temps aquells quan mai plovia al sud de Califòrnia i l'oncle Sam desesperadament demanava la teva ajuda. No recuperar la meva xicota en temps de blat i d'ordi i la pressió terrible d'un passat que em recorda contrades de Nebraska pressiona i devora carn de sang calenta sota escampada llet per entre les mans. Llavors, el cambrer del bar —el Queen, octava avinguda cantonada amb la 12— em serveix bourdon de Kentucky amb ginger-ale.

EL BLUES DE CAN POU

Tal vegada ha mort Rose Mary Woods.
 Rose Mary Woods fou secretària de Richard Nixon,
 Dick el trampós, Dick el mentider. Dick, Dick, Dick.
 Ha mort. Però això no em preocupa.
 Em preocupa la salut de la germana Sarah Brown.
 Tinent de l'Exèrcit de Salvació amb seu a Chicago.
 Dona que no permet l'alcohol. Pietat del caigut.
 Desfeta en èpoques de tenebres.
 Salvar el cos.
 Salvar l'ànima.
 És la seva consigna.
 Però d'aquest entramat res en sap la Rose Mary Woods.
 Tinc hora i l'oficina cal esperar. No respectar mai
 [l'horari].
 Despatxar mandrosos clients és la meva feina. Desori
 [i desídia].
 Almenys aquest era ahir el meu pensament cap a
 [l'horabaixa].
 Mentre a l'andana esperava el metro; 27 amb l'Octava.
 Quin avorriment fer els mots encreuats del Herald
 [Examinar...!]
 Probablement torna el blues de Can Pou i Moll
 [Flanders té la regla].

LA MEVA MARE SEMPRE
ENAMORADA DE BING CROSBY

Recordaria doncs
les cançons de la meva
mare. La meva
mare anomenada Betsy,
republicana de mena,
addicta a Bing Crosby,
a les partides de cartes
tots els divendres a la nit
al club social del poble,
dones sovint tocadres per l'emoció
provocada per lectures
d'informació femenina.
Woman for woman.
De tota manera, al club social
de vegades algunes coses et sobtaven.
«Un dia —em contava la meva mare
a la vora del foc— cantà per a tots nosaltres
Doris Day, imagina't fill meu, imagina't,
Doris Day, ens cantà, entre altres, "Pillow talk"...»
Coses de pobles amb gent del poble.
L'encís de la província? Possiblement.
Possiblement. La meva mare a la tardor
del 55 es barallà amb la directiva del Harper's Bazar
per la publicació d'una sèrie d'articles
—«vomitus» fou el qualificatiu— contra Olivia
de Havilland, «la dolça Melanie de "Gone with
the wind"».
La meva mare, tot un caràcter.

MIAMI DREAM

D'infant —pressió
del pare, pressió de la mare—
somiava Miami.
Un temps, però, la nit
tèrbola del Halloween, rèmbora,
assistència assistida, super bowl
al Yankee Stadium amb Woody Allen
de protagonista principal.
Un temps em preocupava
la tinença legal d'armes
de foc, el control de begudes
alcohòliques, el tràfic de drogues
de disseny, el futur de Mickey Rooney...
Però persistia, insistia
el Miami dream i Marilyn
xiulava cançons d'amor
a vells funcionaris, antics
membres d'oficines públiques,
pensionistes de la Cambra
de Comerç, hereus
de l'esplendor de Maryland,

secessionistes, nostàlgics
d'una civil war interpretada
i codirigida per John Wayne.

LLUNA PAGESA

A Marià Villangómez, que ja té 100 anys

Dia d'acció de gràcia.
Nebraska.
4,30 p.m.
Lluna pagesa.
Grossa i encesa.
Ara ha pres un color groc.
Vaiet controlat.
Controlat a les estances
del Roosevelt Hotel.
A l'exterior, propaganda;
aigua de colònia Empúries/Costa Brava.
De Puig. És clar.
Matarem el gall dindi
—indiot en diuen a Mallorca—
i ens el crupirem a l'aire
alegre del foc.
La meva mare cantarà Bing Crosby.
El pare recitarà la Bíblia.
Tia Mame llegirà el pròleg
d'«East of Eden»
i la germana Brown de l'Exèrcit
de Salvació ballarà boogie-boogie.
Tots contents lloarem el Senyor.
Amén.

TONI ROCA PINEDA ■

